

LA LLEGENDA DE SANT JORDI

Fa molts i molts anys, hi havia un poblet molt petit a la comarca d'Osona que es deia els Hostalets de Balenyà. La gent dels Hostalets eren camperols i camperoles molt treballadors i molt honrats.

HOME 1: Quin tip de treballar!!

HOME 2: Sort que a casa m'espera la dona amb el dinar a taula!!

DONA 1: I quina calor!!

DONA 2: Sort que ja arribar fi de més i l'amo ens pagarà el sou que ens mereixem!

Un dia, pel camí de l'Ajuda, uns veïns del poble van veure que s'acostava alguna cosa desconeguda. Algun ésser que no havien vist mai abans. Era de color verd i de tan en tan li sortia una cosa ataronjada de la boca. Què devia ser aquell animal que treia foc pels queixals i feia un soroll eixordador?

DRAC: Aaaagggghhh Aaaagggghhhh!

El boca-boca va anar tan ràpid que al cap d'uns moments hi havia tot el poble al peu de la carretera, davant el Casal Oller i Can Carreter, per veure què passava.

Quan l'animal va ser a l'indret del trencant de la Riera, tothom es va quedar esglaiat en veure que es tractava d'un drac enorme que treia foc pels queixals. I aquell drac venia directe cap al poble!!!

HOME 1: Fugim! És un drac!!

HOME 2: Amagueu les criatures a les cases!

HOME 3: I les dones, tothom a amagar-se!!

La gent va córrer a amagar-se a casa seva, van tancar portes i finestres i per les esclotxes de les persianes espiaven a veure què feia la bèstia. I sabeu què feia? Mentre caminava s'anava menjant tot el que trobava pel seu camí: les verdures dels horts, enciams, cebes, tomàquets, les plantes i flors dels jardins, les fulles i branques dels arbres... en fi, per allà on passava ho deixava net, completament net.

Va arribar un moment que el drac s'havia cruspit tot el que havia trobat i va tornar a enfilat carretera amunt cap a l'Ajuda on hi tenia el seu cau.

El dia següent, de bon matí, tot xino-xano, va tornar a sortir. Sí, tenia gana i volia menjar. Però ja no quedava res de res, s'ho havia menjat tot. Així que va començar a bramar i bramar i a treure foc pels queixals. Cridava de gana i cada vegada cridava més fort.

DRAC: Aaaaaagggghhhh! Tinc gana!

DRAC: Que tinc gana, us he dit!! I vull menjar!!!

La gent del poble estava horroritzada amb aquells crits. Què li donarien a aquell drac?

Van decidir que li donarien algun animal perquè s'atipés i així ho van fer. Van començar per les granges del Verdaguer, la Tria, la Riera, el Puig, les Roquetes, la Casanova, Mas Hospital... es menjava els porcs, les vaques, algun burro, gallines, galls pollastres, gats, gossos, periquitos... Tot el que trobava ho engollia ràpidament.

I així van anar passant els dies però aviat va arribar el dia fatídic: als Hostalets ja no hi quedava cap animal de granja ni de companyia i llavors va ser quan l'alcalde va convocar a tothom a l'ajuntament perquè junts decidissin què farien a partir d'aquell moment. Després de moltes discussions, van decidir que farien un sorteig a la Plaça Joep Espona entre tots els seus habitants. A la persona que li toqués, s'hauria d'oferir al drac. No era pas la millor solució però es veien incapaces de fer res més.

El que no s'esperaven és que la primera noia que li va tocar fos la mateixa filla de l'alcaldesa!

ALCALDESA: Quina desgracia!!!!

ALCALDESA: La meva estimada filla!!

ALCALDESA: No ho permetré,

Però la seva filla li va dir:

FILLA ALCALDESA: Si, mare, ho hem fet a sorts i m'ha tocat a mi. Hi he d'anar!

FILLA ALCALDESA: No ploris, sigues valenta!

Però la mare seguia plorant i plorant desconsoladament.

ALCALDESA: Uuuaaaaa, uaaaaaa

Van ser tants i tants els gemecs i plors d'aquella dona que van arribar a les orelles del cavaller que estiuejava a Centelles i que es deia Jordi.

CAVALLER: Què senten les meves orelles?

CAVALLER: Qui plora amb aquest desconsol?

CAVALLER: Sóc un cavaller i crec que algú necessita de la meva ajuda!

El cavaller Jordi, que tenia una gran espasa i molt de coratge, en sentir els crits, va agafar el seu cavall blanc i va sortir disparat cap al poble veí; cap als Hostalets. Va anar directament cap a l'ajuntament i es va trobar amb la mateixa alcaldesa en persona que plorant com una nena li va descriure el panorama.

CAVALLER: On és aquest drac?

ALCALDESA: Té el cau cap allà a dalt a l'ajuda, baixa cada dia a demanar menjar però ja no ens queda res. Estem terroritzats amb els seus Crits, cavaller Jordi! Ajuda'ns.

Els Cavaller Jordi, valent com era, va enfilem camí cap a l'Ajuda a sobre el seu cavall blanc i l'espasa ben alta.

Quan va ser allà va cridar:

CAVALLER: Ei, Drac, on ets? Surt si ets valent!!

I si, si, el drac va sortir de darrera de Can Teixidor i allà va començar una lluita que va durar gairebé una hora.

-Sons de lluita

Finalment, el cavaller va vèncer el drac. El drac va caure estès a terra i va morir al costat de la creu

Tot el poble es va aplegar per anar a veure què havia passat i quan van arribar a l'Ajuda, la sorpresa de tothom va ser molt gran quan van veure el drac estès a terra.

-HOME 1: Quina sort que hagi vingut el cavaller!

-HOME 2: Visca Sant Jordi!

-TOTS: Visca!

-HOME 1: Ha vençut al drac!

-TOTS: És el nostre ídol!!

I mentre tothom s'alegrava de la victòria del Sant Jordi, de cop, el poble es va adonar que just allà on hi havia la sang del drac va començar a florir un roser de roses vermelles que feien una olor meravellosa.

El cavaller en va arrencar una i la va oferir a la filla de l'alcalde tot dient-li:

-En prova del meu amor i la meva valentia et regalo aquesta rosa vermella.

I de la mateixa manera, tots els homes del poble van agafar una rosa i la van regalar a les dones, a les filles o a les mares, en mostra del seu amor. I aquí va començar una tradició que s'ha anat repetint durant anys i anys i que esperem i desitgem que no s'acabi mai.

Us desitgem a totes i a tots un feliç Sant Jordi 2013.